

en passende og billig Godtgjørelse for Dphvret af denne Rettighed. Dette Tillæg forekommer det mig ikke ganske hensigtsmæssigt at gaae ind paa, da Honorarerne, her er Tale om, maae hvedes af de Studerende. Saalænge den Ret vedbliver, som de nuværende Professorer have til at oppebære dem, ville de altsaa, som hidtil, naar ikke Andet bestemmes, blive udredede af de Studerende, som henvende sig til og benytte de vedkommende Professorers Veiledning; men vedtages dette Tillæg, vil det ikke være Andet end, at man fritager de Studerende for denne Afgift og overfører den paa Statskassen. Denne Fremgangsmaade anseer jeg ikke for heldig. Det forekommer mig langt rigtigere, saaledes som Folkethinget tidligere har tænkt sig det, at de nuværende Professorer beholde den Ret, de have, men at de nye ansatte Professorer ikke faae denne Ret. Jeg er ikke meget inde i Enkelthederne af de Forhold, her er Tale om, men jeg kan dog godt tænke mig, at de nuværende Lærere, der have Ret til at oppebære disse Honorarer, maae, naar de blive ældre, og naar yngre Lærere komme til, træde noget tilbage med Hensyn til den Henvendelse, de Studerende gjøre til dem. Jeg antager, at de Studerende mindre henvende sig til de ældre Professorer, efterhaanden som yngre, og med Tiden mere fremskridende Professorer, komme frem, saa at de Honorarer, de første hidtil have oppebaaret, rimeligviis i Tiden vilde tabe i Størrelse. Denne Absigt til, at Honorarerne tabe i Størrelse, maae de Paagældende have; men dette Forhold vilde forandres, naar man vedtog den foreslaaede Bestemmelse; thi da blev det jo eengang for alle slaaet fast, at Lærerne skulle vedblive at beholde det samme Beløb som Godtgjørelse, uagtet de, efter den Maade, hvorpaa de nu oppebære denne Indtægt, senere maaskee ikke ville faae den.

Der er ogsaa et lille Punkt, der stadig har været Gjenstand for Forhandling og forskellige Meninger her, nemlig den Bestemmelse, som er vedtagen de to Gange, Sagen har været for i Folkethinget, at nye Lærere ved Metropolitanstolen ikke kunne faae fast Ansættelse. Denne Bestemmelse har Regjeringen heller ikke optaget i Udskætt. Jeg antager imidlertid, at Thinget ved anden Behandling vil være villigt til at

indsætte den igjen. Bøvrigt finder jeg ikke Anledning til for Tiden at opholde mig videre ved Lovforslaget, eftersom det er 3die Gang, det er under Behandling her.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Da jeg havde den Ære at forelægge nærværende Lovforslag, tillod jeg mig at anføre de Grunde, hvorfor jeg havde havt overveiede Betænkkeligheder ved at gaae ind paa den Ordning af Adjuncternes Stilling, som fremgik af Afstemningen her forrige Gang; det var væsentligst af Hensyn til Vanskelighederne ved at faae Adjunctpladserne, navnlig i Provinds-Kjøbslæderne, godt besatte, naar ikke Vedkommendes Stilling blev som den, Adjuncterne nu have, navnlig med Afgang til at faae Pension. Dette er Grunden, hvorfor jeg ikke har dristet mig til at gaae ind paa den her tagne Beslutning. Imidlertid vil der vel blive nebsat et Udvalg, og denne Sag vil da komme under nærmere Overveielse, men jeg maa idetmindste foreløbig fastholde, at jeg af Hensyn til Provindsstolerne ikke troer, at det gaaer an at stille Adjuncterne saaledes som paatænkt ved forrige Behandling her. — Den ærede Taler gjorde en Bemærkning med Hensyn til Affalselsen af den nye § 7. Jeg maa beklage, at jeg ikke kan gaae nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Jeg troer imidlertid, at Lovforslaget, som det er affattet, virkelig udtrykker den Tanke, der er Regjeringens, at det altsaa kun er Bestemmelsen med Hensyn til Sædtillæget, som Finansministeren afgjør, medens det i alle andre Tilfælde staaer vedkommende Lærer frit for at lade Sagen undergives Domstolenes Afgjørelse. — Dernæst fremhævede den ærede sidste Taler ogsaa det Tillæg, § 8 har faaet, og som gaaer ud paa een Gang for alle at affaase Honorarer for Universitetslærerne. Diemedet med denne Bestemmelse er selvfølgelig det at stille alle Universitetslærere eens. Der vilde jo ikke være Noget iveien for, samtidig med at man gav en saadan Bestemmelse, tillige at vedtage, at de Honorarer, de Studerende erlægge, fremtidigt skulde gaae ind i Universitetskassen. Paa denne Maade troer jeg, at al Inconveniens vil falde bort, og at derved ogsaa den væsentligste Indvending, som den ærede Taler fremsatte,